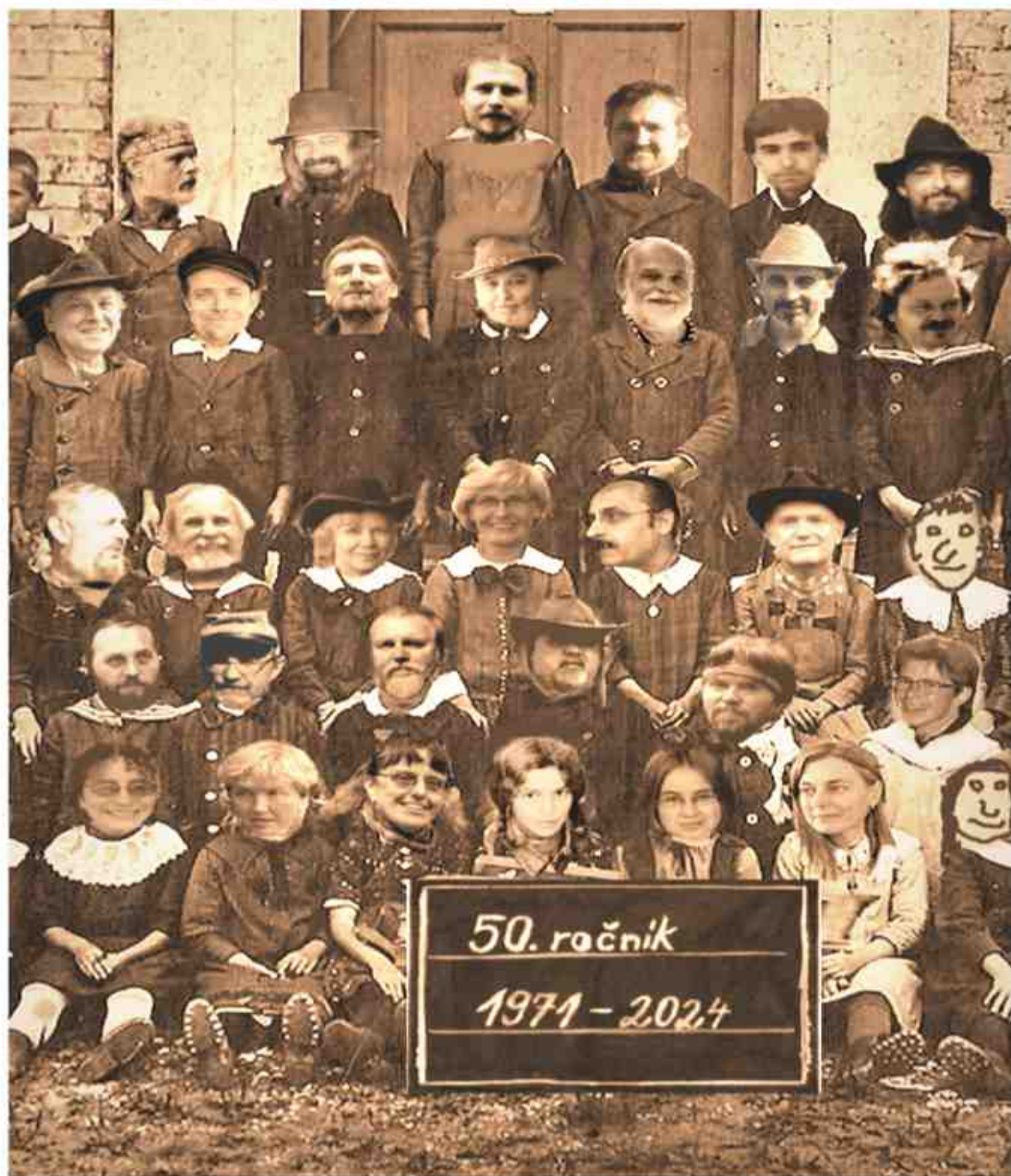

TRAPSAVEC

Sborník Literární Soutěže

Plch Eda

Odemkl závoru, trochu se popral s těžkými dveřmi a pustil do srubu denní světlo. Pak polohlasem pozdravil: „Ahoj, kluci!“

Z police nad kamny zasvítla malá očička. Plch Eda se v předtuše příjemných věcí příštích spustil po dlouhé vařečce na stůl a zapanáčkoval.

Z placatice mu na stůl odlil pár kapek sladkého rumu a ponuře pronesl: „Jen si dej, je to dnes možná naposled.“

Pak se otočil ke světlu ke dveřím a již poněkolkáté si prohlížel lejštro z obálky s modrým pruhem. Tak tedy konečná, likvidace, úřední demolice a pěkná pokuta, hůř než za starých časů... A to si naivně myslel, že tady na srubu dožije. Srub již tady stál stranou od lidí od počátku trampských dějin a nikomu nikdy nevadil. Starý foť si slušných trampů vždy vážil a tvrdil, že rozumný hajný si je v lese naopak pěstuje.

Vyšel přes práh a několika údernými slovy vypustil vzteklou páru. Ozvěna mu je vracela zpět.

Pak se otočil na zjevně nechápajícího Edu: „Tak se podívej, zrádce ve vlastních řadách, Jidáš jeden hnusná, Quisling křížený s Čurdou...“

Řeč byla o kamarádovi, tedy už velmi a velmi bývalém, s kterým kdysi sdílel nejednou stejnou celtu i ešus. Tomu však v poslední době evidentně přeskočilo, jak se někdy pánům v připozdívajícím věku stává, zezelenal až do kořínků vlasů a stal se z něj ortodoxní ochránce přírody. A vzal to od podlahy. Jeho udání, supliky a stížnosti namířené na ouřady a instituce se valily jako laviny ve Velké kotlině a brzy začaly nést hořké plody a na jejich základě se začaly dít pro trempíky věci více než nepříjemné. Kamarádi mu nejprve domlouvali slovně, ba i po držce několikrát dostal, ale to jej jako správného fanatika ještě utvrdilo ve víře, že za svou pravdu trpí.

„Vidíš, Edo, iniciativní blb ve vlastních řadách je horší než vagon diverzantů,“ pronesl pochmurně, nasypal Edovi a jeho smečce ještě pár

dobrot, zabouchl dveře a vyrazil dolů do vesnice k hospodě.

Pozdravil se s putykářem, ten na něj soustrastně kývl, jako že ví, neboť na dědině se nic neutají, uchopil briskně nalitého panáka s rumem a rozhlédl se po lokále. Nic moc obsazeno, jen v koutě seděla neznámá persóna ve starých maskáčích šedesátkách, ve kterých už se dávno nejezdí... holt nějaká trampská legenda, jestli jim neutekl z muzea z Doudleb, tak nějak může vypadat trampský pánbíček Pajda. Ale otočil se k pultu ještě pro jednoho ruma a přisedl k legendě.

„Tak co tě trápí, mladej?“ Nad oslovením se ušklíbl, ale ten naproti na něj měl evidentně právo, byl to od pohledu asi nejstarší tramp u nás. Tak povídal a srdce si nad tou sviňskou nespravedlností vylíval.

Když skončil, neznámý se pousmál, oči mu zajiskřily, naklonil se a začal: „To v sousedním kraji řádl podobný idiot taky, ale...“

Hned v pondělí se vydal na krajský ouřad, vzal na sebe novou košili, dokonce sako a chvíli uvažoval i o kravatě. Jako k doktorovi... Napadlo ho, že doktory a zvláště zubaře navštěvuje stejně rád, a přitom mu zacukalo ve stoličce.

V katakombách ouřadu docela bloudil jako Karkulka v hlubokém lese, ale nakonec se ocitl před kýženým odborem životního prostředí. Měli tam dokonce vymalováno na zeleno, což jej naplnilo mírným optimismem. Před dveřmi se rozdýchal, zaklepal, vpadl dovnitř a pozdravil. Chvilí se rozhlížel. Očekával, že zde najde zmalovanou dámu s pozadím rozesezeným od úřednického údělu. Zpoza hromady lejster na něj však vykoukla drobná dívčina s krátkými vlasy a nikoliv nesympatického vzhledu. Když ještě zaregistroval pěkné zelené oči, usoudil, že to nezačíná špatně, a spustil naučenou supliku.

„Já se jdu, prosím, udat,“ pronesl temným hlasem a zadíval se jí do očí svým naučeným psím pohledem. Nechápatě se na něj zahleděla a její zelená kukadla se jí rozšířila úžasem.

„Fajn, zabírá to,“ a pokračoval: „Já mám, prosím, v lese boudu s plchama a budu ji muset shodit, a kam pak chudáci půjdou?“ Cpal jí před obličej fotku

Edy v nadživotní velikosti...

Na slovo plch dotyčná reagovala jako normální ženská na kožich z činčily a kontrovala obratem.

„To je Glis glis neboli plch veliký, přísně chráněný,“ zvolala nadšeně. „Bohužel to mnoho lidí stále nechápe,“ dodala smutně. Vybílil na ni další svůj psí pohled, zahleděl se jí znova do zeleně jejich očí a ujistil ji, že on k nim určitě nepatří. A že vlastně přišel poprosit o pomoc, a znova jí cpal fotku Edy pod nos s výrazem čerstvého sirotka, kterému navíc vyhořel barák do základů.

A dál to běželo jako na drátku. Na Edu byl založen spis v brčálově zelených deskách s pořadovým číslem a bylo rozhodnuto o šetření na místě.

A tak zanedlouho jsme mohli spatřit Míšu, jak se dotyčná úřední osoba jmenovala, jak kráčí v doprovodu oznamovatele stezkou ke srubu. Budiž k její chvále podotknuto, že přijela vlakem.

Eda a spol. vytušili, že jde o všechno, a předvedli se v plné kráse. Dokonce si na to pozvali několik plších kámošů z okolí, aby jich jako vypadalo víc. Asi jako když jdou někteří na sociálku pro dávky.

Očekávali skvělou tabuli a vůbec se nespletli. Zatímco si cpali nácky, Míša je řádně zdokumentovala. Nebýt drobného incidentu, kdy Eda při upíjení aperolu, který byl původně Míši nalit pro lepší průběh úředního aktu, spadl do sklenice a trochu si zaplaval, aby byl posléze pro nemohoucnost na svou polici vysazen, vše proběhlo nad očekávání dobře.

Úřední jednání probíhalo poté v nejbližším okolí srubu. Na půdičce bylo objeveno několik netopýrů a na závěr jako zlatý hřeb pak studánka!

Když zde byla nabírána voda na kafe, vyplaval zde na hladinu mlok skvrnitý. Na rozdíl od jiných ženských, které by kafe z takové vody rezolutně odmítly, byla Míša na vrcholu blaha.

V boudě na stole byl posléze sepsán zápis z šetření, opatřen kulatým razítkem a podepsán v patřičných kolonkách. Do toho na polici chrupkal

namazaný Eda a ostatní plši pozorovali, jak úřední i boží mlýny melou. Majitel srubu a oznamovatel v jedné osobě začínal mít pomalu pocit, že se věci vrací do správných kolejí. A vracely se.

Z ilegální tramské boudy se stalo místo vzácných a přísně chráněných živočichů, byla zde přibita cedule se státním znakem a udavač i hajnej dostali úřední vyrozumění. To, že jeden byl rád a druhý nasrán, už je věc druhá.

Míša pak po provedeném šetření při loučení dole v hospůdce při černém čaji a sklence bílého – zvláštní to ekologické kombinaci – nesměle špitla, že se jí tu jako moc líbí a ráda by se sem ještě podívala znova, což byla žádost, která rozhodně neměla šanci na odmítnutí.

Jen ten starej trempík od poslední, který vypadal jako bájný čundrácký bůh Pajda, tu chyběl. Ačkoli kdoví, možná se na to díval někde seshora.

1. místo Próza nad 23 let Josef Václavík – Filo (Šumperk)